



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Рев2 3899/2019**  
**19.02.2020. године**  
**Београд**

**У ИМЕ НАРОДА**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Добрица Милосављевић, адвокат из ..., против туженог ЈП "Путеви Србије", са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Драгољуб Рајевић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3439/2018 од 04.04.2019. године, у седници одржаној 19.02.2020. године, донео је

**ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ** као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3439/2018 од 04.04.2019. године.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 578/17 од 25.01.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде материјалне штете због неисплаћене зараде за рад тужиоца у време одмора у току дана, за период од 01.04.2013. године до 06.05.2014. године, исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом, како је изреком наведено. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 103.380,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3439/2018 од 04.04.2019. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му по основу накнаде материјалне штете због неисплаћене зараде за рад у време одмора у току дана, за период од 01.04.2013. године до 06.05.2014. године, исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом, како је изреком наведено. Обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 12.000,00 динара.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 87/18), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка прописана чланом 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је радио код туженог као ... на наплатној станици "... у .... Рад је обављао у сменама од по 12 сати и то у дневној смени од 07,00 до 19,00 часова, а у ноћној од 19,00 до 07,00 часова наредног дана, после дневне смене одмарао је 24 сата, а после ноћне 48 сати. На радном месту тужиоца постојале су две кабине у којима је рад обављао по један ..., а није било ... који би их мењао ради коришћења паузе. Зарада је тужиоцу исплаћена према евиденцији радног времена у складу са општим актом туженог и уговором о раду тужиоца за ефективно радно време.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев, налазећи да тужиоцу припада право на тражену накнаду за неискоришћени дневни одмор, односно да је послодавац дужан да запосленом омогући одмор у току дневног рада, у супротном има право на накнаду штете у смислу члана 164. Закона о раду.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев са аргументацијом да тужилац на коме је терет доказивања, сагласно члану 231. и члану 7. став 1. ЗПП, није доказао да је радњама туженог за тужиоца настала штета умањењем његове имовине или спречавањем њеног увећања. Насупрот томе, тужени је тужиоцу исплатио зараду у складу са чланом 104. и 105. Закона о раду, при чему се и дневни одмор, без обзира да ли га запослени користи, урачунава у време проведено на раду.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, по оцени Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд применио материјално право када је закључио да није основан тужбени захтев тужиоца. Наиме, у ситуацији када природа посла туженог не дозвољава прекид рада, тужилац је дневни одмор могао користити парцијално, према потреби организације обављања посла, сходно динамици проласка возила кроз наплатну рампу. Право на коришћење дневног одмора у трајању од 45 минута не подразумева континуирани одмор у наведеном трајању, јер се овај одмор може користити и парцијално, према потреби организације обављања посла.

Следом наведеног, произлази да је без значаја ревизијски навод да тужиоцу није омогућена адекватна замена у смислу члана 65. Закона о раду, како би несметано користио дневни одмор у току рада. Ово из разлога, јер наведена ситуација не води одговорности туженог по основу претпостављене кривице, јер се посао ... не обавља непрекидно у току читавог дневног и ноћног рада, односно није такав да не дозвољава прекид рада због природе посла, на које се односи наведена законска одредба.

Према томе, у ситуацији када тужилац није доказао да га је тужени онемогућио да користи своје право на дневни одмор који је могао користити и у деловима (а не у непрекидном трајању) зависно од динамике проласка возила у различитим условима дневне и ноћне фреквенције, то су неосновани ревизијски наводи тужиоца о погрешној примени материјалног права.

Правилно је одлучено и о трошковима поступка, сагласно члану 165. став 2., у вези члана 153. став 1. и 154. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија  
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић